

ŠEIMYNA

NR. 180
XXVI EILINIS
SEKMADIENIS
2025 09 28

Šlienavos ir Viršužiglio parapijų leidinys www.slienavosparapija.lt / FB: Slienavos.parapija

Paklausyk, bet juk kiekvieną dieną vis vien pavyksta gyventi. Stebėti, kaip krinta jau liepų lapai, kaip į pavakarę ateina tamsuma ir vėsuma, ir vis kviečianti pažiūrėti į apnuoginę vėsų rudeninį dangų...

Ką mes apie save ar apie kitus begalvotume, mes neprarandame naujai nusišypsoti, prisiminti gėrį, ir vis tiek mylėti. Gal net didesniais trupiniais nei kad vakar. Kaip mes bepavargtume, mes darome tai, ką galime, rūpinamės visais, kam reikia mūsų, mūsų pagalbos ir nepamirštame, kad esam žmonės...

Mes susitinkame, bendraujame, klausomės, patys kalbame, ir į savo dienas priimdami kitų triukšmą arba raminančią dienos tylą. Einame pasivaikščioti, šildomės prieš rudenišką saulę, vaikštome, einame į parduotuves... Gyvename.

Ir net tuomet, kai slepiamės nuo visų, kai aklina uždarome namų langus ir duris, kai vienvėje glaudžiamės prie savo niūrios sezoninės melancholijos – mes vis tiek gyvename. Tik tiesiog kartais kažkas prapuola... Tada ilgimės.

Pajusk, juk vis dėl to yra kažkas, kas laiko tave už rankos, perveda per tamsius laikus, parodo kelią! Ateina į pagalbą: mylinčio žmogaus apkabinimu, sutikto žmogaus šypsena, seniai girdėto žmogaus skambučiu... Nuolat kažkas primena, kad mes ne vieni, kad viskas anksčiau ar vėliau, bet susitvarkys.

Reikia tik gyventi ir pajauti... Jauti ir kvėpuoti, pripildant savo gyvenimo dienas kad ir vėsus rudens oru...

Gal tai tik trupiniai atrodyt gali., bet tai maitina. Ir tik jų dėka, jais besimaitindami, – mes esame sotūs.

“Jėzus Kristus, būdamas turtingas, tapo vargdieniu, kad jūs taptumėte turtingi per Jo neturtą.”

2 Kor 8, 9

ŠIO SEKMADIENIO MIŠIŲ SKAITINIAI

Am 6, 1a. 4-7; Ps 145, 7-10; 1 Tim 6, 11-16

Psalms atliepas

Šlovink Viešpatį, mano siela!

Evangelija pagal Luką (16, 19-31)

Anuo metu Jėzus pasakė fariziejams: „Gyveno kartą vienas turtuolis. Jis vilkėjo purpuru bei ploniausia drobe ir kasdien ištaigingai puotaudavo. O prie jo rūmų vartų gulėjo votimis aptekęs elgeta, vardu Lozorius. Jis troško numarinti alkį bent trupiniais nuo turtuolio stalo, bet tik šunes atbėgę laižydavo jo votis. Ir štai elgeta mirė ir buvo angelų nuneštas į Abraomo prieglobstį. Mirė ir turtuolis ir buvo palaidotas.

Atsidūręs pragaro kančiose, turtuolis pakėlė akis ir iš tolo pamatė Abraomą ir jo prieglobstyje Lozorių. Jis sušuko: 'Tėve Abraomai, pasigailėk manęs! Atsiųsk čionai Lozorių, kad, suvilgęs vandenyje galą piršto, atvėsintų man liežuvį. Aš baisiai kenčiu šitoje liepsnoje.'

Abraomas atsakė: 'Atsimink, sūnau, kad tu dar gyvendamas atsiėmei savo gėrybes, o Lozorius – tik nelaimės. Todėl jis susilaukė paguodos, o tu kenti. Be to, tarp mūsų ir jūsų žioji neperžengiama bedugnė, ir niekas panorėjęs iš čia negali nueiti pas jus nei iš ten persikelti pas mus.' Tas vėl tarė: 'Tai meldžiu tave, tėve, nusiųsk jį bent į mano tėvo namus: aš gi turiu penkis brolius – juos teispėja, kad ir jie nepatektų į šią kančių vietą.'

Abraomas atsiliepė: 'Jie turi Mozę bei pranašus, tegul jų ir klauso!' O anas atsakė: 'Ne, tėve Abraomai! Bet jei kas iš mirusiųjų nueitų pas juos, jie atsiverstų.'

Tačiau Abraomas tarė: 'Jeigu jie neklauso Mozės nei pranašų, tai nepatikės, jei kas ir iš numirusių prisikeltų.'

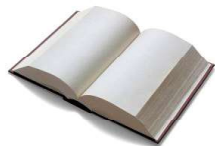
Evangelijos komentaras:

Išties tragiška bevardžio turtuolio ir elgetos Lozoriaus priešprieša. Kažkoks klaidus to turčiaus proto aptemimas bei širdies suakmenėjimas paranojiškai jį vertė ignoruoti Lozorių, kuris šalia jo namų bejėgiškai gulėjo ir (škausmingų vočių kamuojamas) retsykiomis valtojo. Matyt, šio turtuolio pražūtį priartino anuomet tarp fariziejų vyravusi nuomonė: esą tie, kuriems gyvenime sekasi, yra Dievo laiminami, o kuriuos persekioja įvairios ligos bei kitos bėdos, tuos baudžia Dievas. Nors taip primityvu mąstyti, bet gaju...

Kai tam turtuoliui nebeliko jokių norų vargšui duoti net tų duonos trupinių, kurie pagal tuometinį žydų paprotį būdavo skirti rankų valymuisi, o paskui juos išmesdavo lauk, tada jau... trūksta žodžių. Kitaip sakant, jei žmogus (dėl nežmoniško šykštumo ir negailėstingumo) mirštančiajam nesuteikia net menkausio patarnavimo, tuomet toks asmuo nužmogėja – jis pats sau pasirašo mirties nuosprendį, nes netenka tų paskutinių sąžinės trupinėlių, kurie jį dar gali priminti apie esantį žmogų.

Kartą karaliui jojant per miestą, visi gyventojai suklaupę dulkėtoje gatvėje nulenkė galvas. Tiktai apiplyšęs svetimšalis ėjo savo keliu aukštai pakėlęs galvą, tarsi nematydamas, kaip elgiasi visi kiti žmonės. Karalius prisitartino prie jo ir paklausė: „Pasakyk, svetimšali, tu, atrodo, neketini pareikšti man pagarbą, nors esi apsikarštes vien skudurais. Kuriam iš mūsų geriau: tau ar man?“ Tas žmogus atsakė: „Tu išsipuošęs aukso drabužiais, tačiau esi neregys. Kas aukština save, nesupranta nieko. Aš nė trupučio neabejoju, kad man tūkstantį kartų geriau negu tokiam kaip tu. Tavo aklą sielą valdo geismas. Jis tave pavertė asilu. Jis tavo viešpats, vedžioja tave už virvutės ir sukioja tavo galvą, kur jam patinka. Tu jam paklūsti tarsi vergas. Tu esi menkas žmogelis. Tuo tarpu aš pažįstu širdies paslaptis, todėl aš geismus paverčiau savo asilu, ant kurio joju ir kurį valdau. Tavo geismas valdo tave. Padaryk jį savo asilu, jeigu pats nebenori būti asilas.“

Tą Evangelijos turtuolį, deja, geismai pavertė asilu ir nusuko jam sprandą. O Lozoriaus aistros bei norai virto klusniu asilu, labai panašiu į tą asilaitį, kaip Jėzus. Verbų sekmadienį jojo į savo kančią, kad paskui mums padovanotų tikrojo žmogaus veido paveikslą.

Rožinio Dievo motina

Žodis „rožinis“ kilęs iš lotynų kalbos žodžio *rosarium*, kuris reiškia „rožių darželis“, „rožynas“. Šis vedinys papaiškina maldos Marijai kilnę.

Tryliktajame amžiuje didikai paprastai apvainikuodavo savo mylimąsias rožių vainikais. Tuo metu buvo populiarus kurtuazinis reikalavimas, kad riteriai prisiektų ištikimybę Švenčiausiajai Mergelei Marijai. Iš čia – paprotys vainikuoti Švenčiausiąją Motiną, uždedant rožių vainiką ant jos atvaizdo arba dovanojant dvasinį rožių vainiką rožinio malda.

Būtent tuo laikotarpiu Domingas de Guzmanas, tapęs žinomas šventojo Dominyko vardu, atvyko į Pietų Prancūziją sakyti pamokslų sektantams albigiečiams. 1208 metais, meldamasis Prujo koplyčioje, jis išvydo Dievo Motiną. Pasirodžiusi Mergelė Marija išmokė jį kalbėti visą rožinį ir paragino mokyti kitus, kad apsaugotų nuo erėzijos bei nuodėmės.

Apie didžiulę rožinio galią netrukus sužinojo visas krikščioniškasis pasaulis. Šventasis Tomas Akviniėtis (apie 1225–1274) sakė pamokslus apie rožinį, jam didžiai pasišventę buvo šventieji Pranciškus Salezas (1567–1622) ir Jonas Vianėjus (1786–1859). Šventasis Liudvikas Marija Grinjonas Monfortietis (1673–1716) rašė: „Rožinis yra galingiausias ginklas, paliečiantis Širdį mūsų Atpirkėjo Jėzaus, kuris myli savo Motiną.“ Vėlesniaisiais laikais palaimintasis tėvas Pijus (1887–1968) dažnai kalbėjo apie rožinio maldos veiksmingumą, jis sakė: „Rožinis yra mano ginklas.“

Pirmasis Rožinio kryžiaus žygis įvyko 1571 metais; jį pradėjo popiežius Pijus V, norėdamas apginti krikščioniškąją Europą nuo įsiveržusių musulmonų pajėgų. Priešininukų laivynams pagaliau susidūrus, už pergalę buvo dažnai kalbamas rožinis, ir spalio 7 dieną krikščionių armada Lepanto mūšyje sutriuškino turkų laivyną. Venecijos senate buvo oficialiai pareikšta, kad „mūšį laimėjo ne generolai ir ne batalionai, o Rožinio Dievo Motina“. Atsidėkodamas ir pripažindamas, kad pergalė buvo pasiekta su Marijos pagalba, popiežius paskelbė spalio 7 dieną Pergalės Dievo Motinos švente.

Po dvejų metų popiežius Grigalius XIII šią šventę pavadino Šventojo Rožinio švente, perkėlė ją į pirmąjį spalio sekmadienį ir leido ją švęsti bažnyčiose, kuriose yra rožinio altorius. 1716 metais krikščionių pajėgos vėl nugalėjo turkus Vengrijoje. Kaip tik tuo metu popiežius Klemensas XI suteikė teisę švęsti šią šventę visoms bažnyčioms. Vėliau popiežius Pijus X vėl atkėlė šią šventę į spalio 7 dieną. 1960 metais ji buvo pavadinta Rožinio Švenčiausiosios Mergelės Marijos, o 1969 metais – Rožinio Dievo Motinos švente. Dabar ją privaloma minėti, o spalio mėnuo skirtas Rožiniui.

Devynioliktajame amžiuje tapo populiarus pasiaukojimas Pompėjos Dievo Motinai, ir tai prisidėjo prie Rožinio sklaidos. Dvidešimtajame amžiuje Dievo Motinos pasirodymai Fatimoje šį pasišventimą dar plačiau paskleidė. 1917 metų spalio 13 d. Fatimos Dievo Motina pasakė vaikams: „Aš esu Rožinio Motina. Atėjau įspėti tikinčiuosius, kad jie taisyty savo gyvenimą ir prašytų atleidimo už nuodėmes. Žmonės privalo kalbėti rožinį. Tegu jį kalba kiekvieną dieną.“

Amžiams bėgant daugybė žmonių kalbėjo ir kalba rožinį – iš pradžių penkiolikos, dabar jau dvidešimties paslapčių apmąstymais jie kreipiasi į motiniškąją Marijos širdį, šaukiasi jos pagalbos ir meldžia sveikatos. O Marija visada vykdo šventajam Dominykui duotus rožinio

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena; migrantų ir pabėgėlių diena

Keliaujančiųjų ir vairuotojų diena kasmet minima paskutinį rugsėjo sekmadienį, šiais metais rugsėjo 28 d. Tad šiandien mes, keliauninkai, suprasdami savo ir kitų keliaujančių būdą, vieni kitiems būkime geri... Taip pat savomis mintimis "nukeliaukime" pas žmones, kurie yra palikę savus namus..., pas mingruojančius žmones, ieškančius naujų namų, pabėgusius iš savo krašto ar namų dėl įvairių priežasčių. Būkime ramybės ir naminio gyvenimo linkėjime jiems visiems, ir sau patiems.

Minint keliaujančiųjų ir vairuotojų dieną, turime progą prisiminti apie saugų elgesį keliuose, atsakomybę ir pagarbą vieni kitiems. Pirmiausia, sau gero elgesio kelyje šiandien linkėjime.

Prasidedant tamsesniems vakarams, išėję į kelią naudokime atšvaitus, apsirenkime šviesą atspindinčias liemenes, kad būtume matomi ir nesudarytume avarinių situacijų.

Šiandien sau ir visiems palinkėjime saugumo ir geros kelionės, sėkmingai pasiekti norimą tikslą, bei Dievui padėkokime už globą. Paprašykime kartu ir toliau mus laiminti.

Spalio mėnuo – Rožančiaus maldos mėnuo

Artėja spalio mėnuo – Švč. M. Marijos garbei skirtas mėnuo, kurio metu į Dievo Motiną Mariją kreipiamės su Rožančiaus malda, apmąstydami pagrindines tikėjimo paslaptis (slėpinius). Ši malda kilo iš senos vienuolių, atsiskyrėlių maldos tradicijos, yra paremta Biblijos žodžiais ir įvykiais.

Šlienavos bažnyčioje Rožančiaus malda melsimės pusę valandos prieš sekmadienio 9 val. Eucharistijos šventimą (šiai maldai vis pagelbsti Ada, nuoširdžiausia pagalbininkė mums maldoje. Visi sakome AČIŪ jai!).

Darbo dienomis Rožančiaus maldai, Šlienavos bažnyčioje, rinksimės pusę valandos prieš vakaro Eucharistijos šventimą. Kadangi ne kiekvieną dieną Eucharistijos šventimas vyksta, todėl savaitės Eucharistijos šventimo tvarką visada rasite skelbimų lentoje.

KOMUNIJOS, IŠPAŽINTIES IR SUTVIRTINIMO SAKRAMENTAMS RUOŠIMASIS

Siekdami krikščioniško gyvenimo sąmoningumo, kviečiame visus Šlienavos ir Viršužiglio parapijiečius, norinčius ruoštis sakramentų šventimui, kreiptis į parapijos kleboną iki spalio mėn. Paskambinkite arba parašykite žinutę tel. nr.: +370 688 37142.

Spalio pradžioje susirinksime, apsitarsime ir pradėsime ruošą.

pažadus, teikdama ypatingas malones, globą ir kitokią palaimą visiems, kas jai tarnauja su pasitikėjimu kalbėdamas rožinį.

Pažvelk į mane, nekaltoji prasidėjusioji Jėzaus Motina. Džiaugsmingas ir pilnas dėkingumo sava širdimi grįžtu pas tave, savo dosniausiąją geradarę, mūsų Karalienę, beribe meile mylinčią mūsų Motiną. Dejavau iš skausmo – išgirdai mano verksmą; liūdėjau – paguodei mane; buvau tamsiame mirties slėnyje – suteikėi mano ramybę. Mano sielą sukaustė sielvartas ir mirties realybė, o tu, mūsų Motina, į mane galestingai pažvelgusi, gražinai man gyvenimą ir ramybę. Ar buvo kada neišklaustas tas, kuris su pasitikėjimu į tave kreipėsi?! Jei tik visas pasaulis žinotų apie didį tavo gerumą, meilingą tavo užuojautą kenčiantiesiems, visa kūrinija melstų tavo pagalbos! Tegerbia tave per amžius žmonės žemėje ir angelai danguje, Išmintingoji Karaliene!

Parengta pagal Anthony F. Chiffolo knygą „Šimtas Marijos vardų. Istorijos ir maldos“

Šlienavos Švč. M. Marijos Apsilankymo parapija. Įm. kodas: 191289430,

Banko sąskaitos Nr.: LT367300010002243406.

Viršužiglio A. Panemunės parapijos filija. Įm. kodas: 192065766.

Banko sąskaitos Nr.: LT52401004100290040.

Tel.: 0 688 37142, el. paštas: rimas.pilypaitis@gmail.com. Šį leidinį paruošė kun. Rimas.